Bu Özel Sayı ALPET ve YARPET İşçileri tarafından kaleme alınmış, İzmir ve İzmit Bürolarımızın yardımı ile basıma hazırlanmıştır.

Özel Sayı:4
MART 1991
2000 TL.
(KDV DAHİL)

İŞÇİLERİN SESİ

Grev yasağı kapsamındaki PETKİM İşçileri YHK'ya mahkum ediliyor

Grev yasağını parçalayalım

■ Madenciler gibi Petkim işçileri de kendi özgüçleriyle mücadele ederek hak arama savaşına girdiler. Petkim işçileri, eylemlerin üretime yönelik olması gerektiğinin ve ancak Maden işçilerinin gerçekleştirdiği eylemlerin üstünde eylemler yaparak hak alınabileceğinin bilincinde.

■ 13 Mart günü başlatılan 48 saatlik " işyerini terketmeme" eylemi yüzde yüz katılımla gerçekleşti. Bu eylem farklı anlayıştakı işçileri biraraya getirerek dayanışma ruhunu artırdı ve kırgınlıkları gidererek sendikayla bütünleşmeyi sağlayan büyük bir çoşku yarattı.

ALIAĞA İŞÇİLERİNİN YAZISI ARKA SAYFA-

Aliağa İşçileri 48 saatlik direnişte..

PETKİM - YARPET İşçileri sesleniyor:

"Sesimize ses katın"

■ Grev yasaklarına karşı yükselteceğimiz bir mücadele, dolaysız olarak KİT'lerin özelleştirilmesi ve siyasi iktidarın bizleri ucuz köleler haline getirme politikalarına karşı da olmak zorundadır. Ve bu mücadele sadece ve sadece biz işçilerin omuzlarındadır.

■ Bu sesin ,12 Eylül'le birlikte " Milli Güvenlik" , " Genel Sağlık" gerekçeleriyle 10 kat genişletilen ve 470.000 kamu işçisinin elini kolunu bağlayan grev yasağına karşı güçlü bir haykırış haline gelmesi için sesimize ses katın. (YARPET İşçilerinin yazısı arka sayfada)

Bu Mücadele Demokrasi Mücadelesi

(İşçilerin Sesi - İzmir)

Ülkemizin ekonomik, siyasi, sosyal yapılanmasına baktığımızda hemen, bedelini işçi sınıfının ve emekçilerin ödediği acı durumu görürüz.

Bir yanda sayıları 250.000'e yaklaşan işten çıkarmalar ve açlığa terketmeler, diğer yanda bir avuç zengine saçılan milyarlarca liralık teşvik, kredi ve desteklerle sözde çağ atlıyoruz.

Bir yanda zorla körfez savaşına katılmaya çalışarak ganimet peşinde koşmak, diğer yanda aynı savaşı bahane ederek grev ertelemek, yeni baskı yasaları çıkarmak.

Bir yanda çığ gibi büyüyen talan, rüşvet, yolsuzluk , diğer yandan sendikaları etkisizleştirme girişimleri. Bir gece içinde (88 yılında) çıkartılan yasayla PETKİM işçisinin grev hakkının gaspedilmesi.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün.

Ancak, tüm bunların yanında her geçen gün derlenip toparlanan ve merkezinde işçi sınıfının yer aldığı mücadele, demokrasi mmücadelesi de yükseliyor.

Ne varki, bu demokrasi, DYP'sinden SHP'sine, DSP'sinden HEP'ine ve bu kervana yeni katılan TBKP ve SBP'ye kadar bir çok partinin savunduğu sözde demokrasi değil.. İşçi sınıfının savunduğu gerçek demokrasidir.

Bu partilerin savunduğu ' demokrasi' emperyalizmin ve onun işbirlikçilerinin egemenliklerini yok etmeyen, kapitalizmin varlığını kabul eden ve işbirlikçi politikalarla kendi düzenlerini pekiştiren bir demokrasidir.

Bizim , işçilerin ve tüm emekçilerin savunduğu demokrasi ise halkın insanca yaşama koşullarına kavuştuğu, üretenlerin hem üretimde ve hem de yönetimde söz ve karar sahibi olduğu gerçek demokrasidir.

Unutmayalım ki modern dünyayı kuracak olan bizleriz. Bizsiz ne sermayenin ne de üretim araçlarının hiç bir değeri yoktur. Bunlar, biz olmadan birer kağıt ve demir parçasından ibarettir.

Demokrasi mücadelesinde, üretimden gelen gücümüzü iyi kullanmalı, tepemizde sallanan faşist baskı yasalarının kılıcından yılmamalıyız.

Demokratik hakların kırıntılarına bile tahammül edemeyen iktidar, nasıl yapsam da işçi örgütlerini, sendikaları, toplu işsözleşmelerini etkisiz hale getirsem diye düşünürken, bize düşen, umudu kesip kaderimize razı olmak değil, yeni demokratik mevziler kazanmaya çalışmaktır.

Bu konuda üzerine en fazla sorumluluk düşenler, öncü işçilerdir. Sendikal bürokrasinin her kademede sarsılıp yıkılması, sendikaların gerçek işlevine kavuşturulması için bütün işçileri de mücadeleye katarak çalışılmalıdır.

Zonguldak meşalesini ülkenin her yanına taşımalıyız. Çalışanların söz, yetki ve karar sahibi olduğu örgütlülükleri mutlaka yaratmalıyız.

Mücadele ruhunu sürekli kılmalıyız.

Toplu işsözleşmeleri sürecine hapsolup kalmamalı meşruluk zeminini iyi yakalayıp hak alma ve alınan hakları sonuna kadar savunma düşüncesini yaygınlaştırmalıyız.

Pek çok işyerinde hüküm süren yılgınlık, yorgunluk, ve karamsarlıktan bir an önce sıyrılmalıyız.

"Ne yaparsak yapalım nasıl olsa son sözü YHK söylüyor, bir kaç göstermelik eylemle zevahiri kurtaralım " diye düşünen ve bizi işverenin vereceği " skala" ücret artışlarına mahkum eden uzlaşmacıları başımızdan atalım.

Grev yasağını parçalayalım

1 Eylül 1990 tarihinde yeni toplusözleşme dönemine giren Aliağa Petkim işçileri, bu tarihe kadarki süre içinde , fabrikalarda vardiya ve gündüz çalışan işçiler arasından temsilciler seçerek TİS komiteleri oluşturdular. TİS komiteleri, işyerlerinden gelen önerileri tartışarak toplu sözleşme taslağını oluşturdular. 90 yılının ikinci döneminde toplusözleşmesi olan diğer sendikalarla güç birliğine gitmek için, 28.8.90 tarihinde Çalışma Bakanlığı'na gecikmeli olarak 'yetki belgesi' talebiyle başvuruldu. Yetki belgesi sendikaya 1.5 aylık bir gecikmeyle geldi. Bu sıralarda, toplusözleşme süreci yaşayan 300.000'i aşkın işçinin ortak eylemlilik sürecine sokulacağı iddiasıyla Türk-İş içinde oluşturulan ' Koordinasyon Kurulu' Petkim işçileri tarafından az da olsa bir umut olarak görüldü. Koordinasyon Kurulu'nun pratikte hiç bir varlık göstermemesi ve Zonguldak Maden işçilerinin sıcak mücadele içine girmesiyle birlikte, bu kurulun kof bir yapı olduğu ortaya çıktı. Madenciler gibi Petkim işçileri de kendi özgüçleriyle mücadele ederek hak arama savaşına girdiler. Petkim işçilerine, sendika tarafından programlanacak eylemlerin üretime yönelik olması gerektiği ve ancak Maden işçilerinin gerçekleştirdiği eylemlerin üstünde eylemler yaparak hak alınabileceği sürekli vurgulandı.

Petkim işçisi TİS başlangıcından 6 ay sonra ilk eylemini gerçekleştirdi. İşçiler sabah saat 7'den itibaren, Aliağa'ya giden yolun Petkim kavşağında araçlardan inerek Petkim'e doğru yürüyüşe geçtiler, " işçiler elele genel greve"," sadaka değil hakkımızı isteriz" , " haklıyız güçlüyüz kazanacağız" sloganlarıyla taleplerini dile getirdiler. Yürüyüş Petrol-İş Şube Başkanı'nın konuşmasıyla son buldu. 8 Mart 1991 günü ise Petrol-İş Genel Başkanı Münir Ceylan ,işyeri kafeteryasında yaptığı konuşmada iktidarın toplu iş sözleşmelerine bakışını anlattı ve " bundan sonra Petkim'de yaşanacak olaylardan işçilerin sorumlu tutulamayacağını" ifade etti. 13 Mart günü başlatılan 48 saatlik " işyerini terketmeme" eylemi yüzde yüz katılımla gerçekleşti. Bu eylem farklı anlayıştaki işçileri biraraya getirerek dayanışma ruhunu artırdı ve kırgınlıkları gidererek sendikayla bütünleşmeyi sağlayan büyük bir coşku yarattı.

Eylemin 1. gününde Bakırçay Belediyeler Birliği'nden 11 Belediye Başkanı Petkim işçisine maddi ve manevi dayanışma gösterdiler. Belediye Başkanları fabrikaya yaklaştırılmadığından, işçiler onları dışarıda karşıladılar. 2. gününde ise işyerine gelen işçi aileleri " işçiler elele genel greve", " kadın erkek elele genel greve" gibi sloganlar atarak eşlerini desteklediler. Bu sırada, Petrol-İş Genel Teşkilatlandırma Sekreteri Mansur Burgucu kısa bir konuşma yaparak " işçi sınıfının eylemliliği ne dün başladı ne de yarın bitecek" dedi.

Bu iki gün boyunca , çalışan vardiya dışındaki işçiler yemekhaneden ayrılmadılar. Vardiya değişimlerinde ise sloganlı karşılamalar yaşandı. "işçiler elele genel greve", " grev bizim hakkımız söke söke alırız", " şalterler inecek bu iş bitecek" gibi sloganların çokça atıldığı bu eylemin Petkim işçilerinde yarattığı coşku, Petkim'in yeni eylemlere gebe olduğunun bir göstergesiydi.

ALİAĞA'dan bir işçi

"Sesimize ses katın"

Arkadaşlar!

İşyerimiz YARPET ilk petrokimya tesisi olarak, 1970'li yılların başında kurulmuştur. Daha sonra Aliağa'da da ikinci bir tesis kurularak 1986 ve 87 yıllarında PETKİM'e bağlı ortaklık durumuna getirilmişlerdir. Böylece ortaya 1965'de Petkim Petrokimya A.Ş. olarak kurulan ve işkolunda tekel olan bir KİT ortaya çıkmıştır. Daha sonra Petkim 1987 yılında özelleştirmeye alınmış, ana sözleşmesi değiştirilerek holdingleştirilmiştir. Bu özelleştirme çabalarında bir çok yabancı firma rol almış , ve Petkim ürünleri ihraç edilmeye başlanmıştır.

Yaklaşık 50 çeşit petrokimya ürünü veren ve 1989 rakamlarına göre günlük satışı ortalama 1 Milyar olan bu teşekkülün yıllık karı 1 Trilyonu aşmaktadır. Taşeron işçiler dahil 10.000 işçinin çalıştığı tesislerimiz kar açısından her geçen gün daha iyi bir duruma gelmiş ama siyasi iktidarın 1987 yılında gündeme getirdiği geniş bir özelleştirme planına dahil olmaktan kurtulamamıştır. Petkim'in ilk müşterileri ise CIA'yla bağlantıları bilinen BECHTEL ve 2500 Hintlinin ölümüne neden olan UNION CARBIDE tekelleri olmuştur. Bu özelleştirme planı bugün için gerçekleştirilememiştir. Ama siyasi iktidarın Petkim'le ilgili özelleştirme planları gündemden de çıkmış değildir. Özal iktidarı bu özelleştirme politikalarının devamı olarak 1988 yılında işkolumuzu grev yasağı kapsamına almıştır. Böylece Petkim işçilerinin mücadelesini boğarak özelleştirme yolunda daha rahat hareket edebilmeyi hesaplamıştır. İşte bu nedenle grev yasaklarına karşı yükselteceğimiz bir mücadele, dolaysız olarak KİT'lerin özelleştirilmesi ve siyasi iktidarın bizleri ucuz köleler haline getirme politikalarına karşı da olmak zorundadır. Ve bu mücadele sadece ve sadece biz işçilerin omuzlarındadır.

Neden sadece işçilerin omuzlarında

Yakın geçmişte yaşadıklarımıza bakarsak, sendikamız Petrol-İş yöneticilerinin bu mücadelede nereye kadar bizim yanımızda oldukları ve olacakları görülebilir. Petrol-İş yöneticileri:

- 60 gün süren Zonguldak direnişi boyunca , sadece para yardımında bulunmakla yetinerek Zonguldak ateşini petrokimya işkoluna yaymak doğrultusunda etkili bir çaba içine girmemişlerdir,

- En geniş işçi kesimlerinin bir talebi olarak uygulanan 3 Ocak Genel Eylemi sırasında üretimden gelen gücü iyi kullanmamış, eylemi işyerlerine hapsetmiştir,

- Geçtiğimiz günlerde , işten atılmalara karşı örnek bir direniş gerçekleştiren CONTITECH (Çizmeci Kauçuk) işçilerine, yasaları gerekçe göstererek sahip çıkmamış ve kendilerinden beklenen yardımları yerine getirmemişlerdir.

- Kiplas'ın işyerlerinde süren TİS dönemini sadece servise binmeme ve yemek boykotu gibi protesto biçimleriyle etkisiz geçirmekte ve Kiplas'ın dayatmalarına karşı mücadeleyi yükseltmek isteyen Şube ve işyeri örgütlülüklerine sendikal bürokrasinin araçlarıyla engel olmaktadır. Ve amacının yüksek sendika bürokrasisi içinde koltuk kapma olduğunu gösteren bir biçimde her geçen gün daha fazla Türk-İş'e yaslanmaktadır.

Yarımca'dan tüm toplumsal muhalefet güçlerine sesleniyoruz!Petkim işçilerinin sesine kulak verin.Bugün biz Petkim işçilerinin çoşkuyla yükselttiği bu direnişin sıradan bir ücret mücadelesini aşması için bize omuz verin. Bu sesin ,12 Eylül'le birlikte " Milli Güvenlik" , " Genel Sağlık" gerekçeleriyle 10 kat genişletilen ve 470.000 kamu işçisinin elini kolunu bağlayan grev yasağına karşı güçlü bir haykırış haline gelmesi için sesimize ses katın. Bu mücadelenin, siyasal iktidarın özelleştirme politikalarına karşı ülkemizi uluslararası tekellere ucuz işçi cenneti yapma çabalarına karşı ve bilcümle tüm 12 Eylül yasalarına karşı bir mücadele haline gelmesi için bulunduğunuz heryerde mücadeleyi yükseltin, yeni baskı yasalarına boyun eğmeyin.

Biz Yarımca Petkim işçileri diyoruzki, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ancak ve ancak Zonguldak direnişinin ışığında, demokrasi mücadelesiyle birleştirilebildiği ölçüde başarılı olabilecektir.

**ÜRETEN BİZİZ
YÖNETEN DE
BİZ OLACAĞIZ!**

Bir grup YARPET işçisi

Sahibi: Çetin UYGUR, Yazı İşleri Müdürü: Gunnur İLHAN
Adres: Prf. Kazım İsmail Gurkan Cad. Hüdaverdi Han 3 / 5
Cağaloğlu İSTANBUL TEL: 528 16 73
Baskı: Son Havadis